

[Collet]

sparer man ikke. Endvidere skal Danmark ud af NATO og ud af EF.

Men SF nøjes ikke med at ødelægge den samlede danske sikkerheds-, forsvars- og udenrigshandelspolitik. I finanslovsforslaget går SF også løs på indenrigsøkonomien. SF stiller forslag om en voldsom øgning af beskatningen af erhvervslivet, nemlig med op mod 7 mia. kr., hvilket er ganske ansvarsløst. Erhvervslivets konkurrenceevne vil herigenem blive voldsomt forringet med stærkt forværret beskæftigelse og en forringet betalingsbalance til følge. De 7 mia. kr., der tages direkte fra erhvervslivet i form af højere skatter, vil nedsætte selvfinansieringsevnen og dermed konkurrenceevnen stærkt og vil medføre et behov for flytning af en lang række danske erhvervsinvesteringer til udlandet. SFs erhvervsbeskatningsforslag ville i erhvervslivet medføre dyb depression og voldsomt tab af motivation – et forhold, der ville medføre produktionsfald, kapitalflugt og udrejse af erhvervstalent til udlandet; alt sammen til stor skade for betalingsbalancen.

SF forsøger undertiden at give indtryk af, at de er et parti med en ansvarlig økonomisk politik. SF angav eksempelvis i sit program fra januar 1986, at dette program ville reducere arbejdsløsheden i løbet af nogle år med omkring 100.000 personer og formindske betalingsbalanceunderskuddet med 10 mia. kr. Vi har imidlertid ikke set ét eneste forslag fra SF, som skal starte denne gunstige udvikling.

Sammenfattende kan man derfor sige om SFs finanspolitik, at den er et kæmpemæssigt demagogisk og virkelighedsfjernt illusionsnummer. Og den er uden indre sammenhæng med partiets øvrige programmer.

Skal jeg så sammenfatte virkningen af de ændringsforslag, som SF har stillet til finanslovsforslaget, kan de karakteriseres som samfundsomvæltende. Det er der sådan set ikke noget fordækt i. SF ønsker samfundsomvæltninger, SF ønsker et land, der er helt forskelligt fra det, vi kender i dag, og det kommer så til udtryk i deres bidrag til finanslovsforslaget.

Lad mig dernæst vende opmærksomheden mod alternativet til den nuværende regering: Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet. Socialdemokratiets hovedbestyrelse vedtog i april 1985, at SF og Socialdemokratiet, hvis de fik flertal efter et valg, skulle danne regering sammen – der var ikke noget alternativt.

Ledende socialdemokrater har da også i løbet af det sidste år fulgt denne beslutning op og udtalt sig for et S-SF-regeringssamarbejde. Og man kan vel rolig sige, at hr. Gert Petersen bestemt ikke har afvist et regeringssamarbejde.

På denne baggrund er det nødvendigt at vurdere Socialdemokratiets og SFs politik i sammenhæng. Hvad pønser skyggekaabinettet egentlig på? Læser vi de to partiers programmer, ser vi, at der er sammenfald på mange områder. Lad mig blot nævne nogle eksempler: 35-timers arbejdsuge, betalt frihed til uddannelse, ungdomsgaranti, ØD, såkaldt social genopretning – ingen tvivl om, at disse fantastisk dyre reformer søsættes.

Det har de to partier ikke turdet i finanslovssammenhæng, men efter et valg må man i hvert fald i et vist omfang påbegynde disse reformer, og det gør man ikke med et encifret milliardbeløb. Med alle de løfter, S og SF har givet i deres oppositionstid, vil de to partier blive tvunget til at øge de offentlige udgifter meget betydeligt.

Det store spørgsmål er så, hvor de vil få pengene fra. Ja, der er kun én mulighed: højere skatter. Størsteparten af disse skatter vil skulle betales af borgerne selv. En anden del af skatterne vil skulle komme fra erhvervslivet. Allerede i finanslovsbidraget varsler S og SF, at de i regeringsposition vil øge erhvervslivets skatter meget betydeligt. Henlæggelse til investeringsfonds skal afskaffes, ligeledes etableringskonto, lagernedskrivningsadgang skal fjernes, værdien af erhvervslivets produktionsmidler skal beskattes hårdere, højere skat på aktiesalg, forringelse af afskrivningsreglerne, selskabernes udlandslempelse skal fjernes, og sambeskatning med datterselskaber skal begrænses, og meget mere.

Resultatet af denne brandskatning af erhvervslivet vil være ødelæggelse af konkurrenceevnen, mindre produktion, færre arbejdspladser og en stor forværring af betalingsbalancen.

Størst interesse samler sig naturligvis om sikkerheds-, forsvars- og udenrigspolitikken hos en eventuel S-SF-regering. Som jeg nævnte indledningsvis, forlanger SF jo i finanslovssammenhæng Danmark meldt ud af NATO og Forsvarsministeriet nedlagt, men udtalelser fra SFs formand, hr. Gert Petersen, i den seneste tid tyder på, at SFs krav på bl.a. forsvarsområdet bestemt ikke er ultimative,